

Kappen en Klat spelen Pand 49 plat

Gebeurtenis: Concert Hanneke Kappen en Boelo Klat.

Plaats: Pand 49 in Veendam

■ Wat heerlijk toch dat in een periode waarin de hele wereld in de ban is van hoger, harder, sneller, verder en sterker, er ook nog van die kleine achterzaaltjes zijn zoals achter Pand 49, en dat je daar op een avond even de waan van Sydney kunt ontvluchten om tot jezelf te komen bij de little jazz van zangeres Hanneke Kappen en pianist Boelo Klat. Little jazz, omdat de muziek van dit bijzondere koppel wars is van bombast en overdreven fratsen. Echt Gronings zou je het kunnen noe-

men: doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg. Maar toch is ook dat niet waar. Kappen en Klat zijn niet gewoon, ze zijn juist een heel bijzonder koppel.

Beetje schor

Neem nou Hanneke Kappen. Bepaald geen zangeres zoals je je een zangeres voorstelt. Een beetje hese stem, soms zelfs een beetje schor en ook wel eens 'slightly out of tune'. Ze zingt geen tekst 'straight' en vaak moet je de grootste moeite doen om te herkennen met welk liedje ze nu weer bezig is. Tegelijkertijd ken ik, althans in Nederland, geen zangeres die zo doorleefd en met

zoveel gevoel haar teksten vertolkt. Ze zingt geen liedjes, ze vertelt op een melodieuze expressieve manier een verhaal en dat doet ze met een zodanige intensiteit dat je, als je je ogen sluit, het gevoel hebt dat ze het tegen jou persoonlijk heeft. Klassieke songs krijgen bij Kappen en Klat dan ook een heel ander karakter. En dan hebben we het nog niet eens over de Groningse teksten gehad. Hoe soepel bekt de taal van Jan Siebo Uffen en waarom hoor je die niet veel vaker op Radio Noord in plaats van de kromme bagger die men daar voor streektaal verslijt. Pianist Boelo Klat lijkt op het eerste ge-

zicht de volkomen tegenpool van Kappen. Introvert en ogenschijnlijk een beetje hoekig. Maar schijn bedriegt. Met subtiele akkoorden en een uitgekende timing is hij de perfecte pianist om elk optreden met Hanneke Kappen tot een spannende happening te maken en zijn opvatting van I'm Beginning To See The Light laat de vijfde van Beethoven verbleken tot een schuchter kinderliedje. Maar hoe zat dat nou met die "little jazz"? Jazz hoort toch te swingen? Kijk, daar werd dus Softly As In A Morning Sunrise voor gebruikt.

Peter de Vos